

Nr 1.

Av herr **Andersson, Alfred**, om höjning av det belopp, varmed begravningshjälp må utgå vid dödsfall i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring.

Vid 1927 års riksdag antogs på grundval av en kungl. proposition nr 179 ett förslag rörande ersättningar i anledning av kroppsskada, ådragen under militär tjänstgöring, ävensom begravningshjälp vid dödsfall.

I den efter detta riksdagsbeslut utfärdade författningen bestämmes i 7 paragrafen, att om ett olycksfall medfört den skadades död skall i ersättning utgivas begravningshjälp med en tiondel av den avlidnes årliga arbetsförtjänst, dock ej med mindre belopp än etthundra kronor, livräntor till efterlevande o. s. v.

Det synes mig som vissa justeringar nu vore av behovet påkallade, särskilt i vad det gäller begravningshjälpen.

Det torde vara uppenbart, att ett belopp av 100 eller 150 kronor icke räcker ens till den enklaste begravning. Som stöd för denna min uppfattning tillåter jag mig åberopa ett fall som inträffade den 29 november 1940 vid Svea livgarde, då värnpliktige Kurt Dino blev under övning vådaskjuten till döds. Från staten kunde inte erhållas mer än 150 kronor i begravningshjälp, den enklaste begravning här i Stockholm kostar 240 kronor. I anledning av en skrivelse till Konungen utbetalades i detta fall den verkliga kostnaden 240 kronor.

Denne unge man, som offrade sitt liv i försvarets tjänst, efterlämnade maka och en treårig dotter i ekonomiskt svåra förhållanden.

Vem som helst förstår, att själva begravningskostnaden är icke den enda kostnaden vid ett sådant tillfälle, ty även i de allra fattigaste hem vill man ha sorgkläder, och sådant kostar pengar. Även om de äro av billigt slag, så är det dock en utgift, som de icke behövt kosta på sig, om dödsfall icke hade inträffat.

Tack vare den kamratanda och offervilja, som kom till synes såväl bland manskap som befäl vid det regemente Kurt Dino tillhörde, slapp hans efterlevande maka småleken att gå till fattigvården.

Det kan enligt min mening icke vara svenska staten värdigt att så handla att i fall som jag åberopat fattiga människor i sin sorg och smärta också skola tvingas gå den tunga vägen till fattigvården, varför jag anser att begravningshjälpen vid dödsfall i militär tjänstgöring bör höjas.

Med vad jag sålunda anfört får jag hemställa,

att riksdagen ville besluta sådan ändring att begravningshjälp vid alla dödsfall i militär tjänstgöring i fredstid utbetalas med 600 kronor.

Stockholm i januari 1941.

Alfred Andersson.
